

Arrest

nr. 33 316 van 28 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Roemeense nationaliteit te zijn, op 9 juli 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 8 juni 2009 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2009.

Gelet op het arrest nr. 32 121 van 28 september 2009 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 19 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANHERCK, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 14 maart 2009 België is binnengekomen, diende op 6 mei 2009 een asielverzoek in.

1.2. Tweede verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 22 maart 2009 België is binnengekomen, diende op 11 mei 2009 een asielverzoek in.

1.3. De asielaanvragen van verzoekende partijen werden op 15 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.4. Op 8 juni 2009 nam de Commissaris-generaal, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

De beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, die haar bij aangetekende brief van 9 juni 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Roemeens staatsburger, van Roemeense etnische origine, afkomstig uit Braila. In 1982 werd u veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf voor het laten ontsnappen van 500 varkens uit een slachthuis. In augustus 1991 vroeg u asiel in Nürnberg, Duitsland. Op 11 december 1991 vonden er in het asielcentrum Zirndorf, waar u verbleef, rellen plaats met asielzoekers en de politie. U werd geslagen door de politie en had een ernstige verwonding aan uw rechterbeen. Omwille van die rellen werd u veroordeeld tot twee jaar opsluiting in de gevangenis van Bayreuth. Daar werd u medisch verzorgd, maar uw rechterbeen werd niet geopereerd. Op 13 mei 1993 werd u gerepatrieerd naar Roemenië. U had nog steeds pijn in uw rechterbeen. In 1996 keerde u terug naar Duitsland maar werd er opgesloten omdat u illegaal het land was binnengekomen. Op 2 december 1997 werd er gangreen vastgesteld in uw rechterbeen, waarna het been werd geamputeerd. Op 19 februari 1998 werd u gerepatrieerd naar Roemenië. In november 1999 keerde u naar Duitsland terug. U wilde compensatie voor uw beenamputatie. U diende een tweede asielaanvraag in. U werd weerom opgesloten gedurende acht maanden omdat u illegaal het land was binnengekomen. In juli 2000 werd u naar Roemenië gerepatrieerd. Daar werd u eveneens in de gevangenis opgesloten. U was er in 1998 tot een celstraf van meer dan een jaar veroordeeld na een eigendomsdispuut met de vrouw van wie u sinds 1999 gescheiden bent. U werd ten onrechte veroordeeld na inmenging van een notaris, (V. V.), die u vijandig gezind was omdat u in het verleden meerdere mensen die problemen hadden met hun immobiëlen had geadviseerd en omdat u wist dat deze notaris valse documenten had opgesteld. Na uw opsluiting onthield u zich van dergelijke adviezen aan mensen. In 2001 ontmoette u uw huidige echtgenote (P. C.) (O.V. ...). In mei 2001 had ze een appartement gekocht. In november 2001 kwam er ene (G. F.) met de originele eigendomsakte in handen het appartement opeisen. Uw echtgenote had slechts een kopie van de eigendomsakte. Zij vroeg u in deze zaak om advies. U ging op onderzoek en ontdekte dat er rond dit appartement verschillende wetsovertredingen waren gebeurd en dat er ook hier sprake was van valse verkoops- en eigendomsaktes. Het gezin (T.) had dit appartement in 1995 via een sociaal verkoopcontract van de staat verkregen : de koopakte bepaalde dat de kopers verplicht vijf jaar dienden te wonen op dit adres en dat ze het slechts daarna konden doorverkopen. Echter verkochten zij het voor verloop van die termijn aan het gezin van hun dochter, de (D.). Uw partner heeft het appartement van de (D.) overgekocht. Tegelijk echter verkochten de (D.) het appartement eveneens en met gebruikmaking van valse aktes aan andere mensen, onder andere de genoemde (G. F.). Deze kwam dus in november 2001, vergezeld van het in hetzelfde gebouw woonachtige gezin (T.) naar het appartement van uw partner. Ze poogden uw partner uit het appartement te zetten. Uw partner ging hierover klagen bij de politie. De politie is ter plaatse komen bemiddelen. De politie ried uw partner aan genoeg te nemen met een teruggave van een deel van de door haar aan de aankoop van het appartement bestede geld, hetgeen zij weigerde. De politie repliceerde dan dat uw partner hierdoor problemen kon krijgen. U gaat ervan uit dat de politie medeplichtig is in deze frauduleuze aangelegenheid. Uw partner bleef het 1 appartement bewonen. In maart of april 2004 is echter (G. F.) het appartement van uw partner in haar afwezigheid binnengedrongen. Hij liet uw partner niet meer binnen, stellende dat hij volgens de originele eigendomsakte eigenaar was van het appartement. Uw partner diende hierop klacht in bij de politie. De politie stelde iemand aan om de zaak te onderzoeken maar deze persoon bleek voortdurend afwezig of op vakantie te zijn. In mei 2004 verloor uw partner haar geduld, forceerde ze de deur van haar appartement en is ze aldus in haar appartement teruggekeerd. In 2004 of 2005 werd u ook bedreigd door een advocaat, een ex-procureur, genaamd (C.). Hij verklaarde dat u te hoog mikte met uw acties. In 2005 werd uw partner vastgebonden met een antennekabel en uit haar appartement gezet. Toen u ter plaatse kwam, bleek dat uw partner intussen problemen had met haar calcium. Ze werd daarop per ziekenwagen naar het ziekenhuis gebracht. Daar aangekomen werd ze onverwacht door een andere ziekenwagen opgehaald en naar een psychiatrisch ziekenhuis gebracht. U achtervolgde de ziekenwagen met enkele kennissen naar dat ziekenhuis. Daar vroeg u de behandelende arts om uitleg. Deze gaf aan dat, ofschoon uw partner intussen al het nodige calcium had toegediend gekregen, hij

haar toch nog een nacht wilde houden. Uw partner begon te huilen, zei dat ze niet wilde blijven en vertelde u dat men gepoogd had haar een substantie in te spuiten. U gaat ervan uit dat men met deze substantie het geheugen van uw partner wilde aantasten en haar vervolgens te interneren. Toen een arts de deur op slot deed, gaf u aan dat mensen buiten wisten dat u zich in dat ziekenhuis bevond. Er werden bedreigingen tegen u geuit. De arts gaf uiteindelijk toe dat hij orders uitvoerde en liet jullie beschikken. Op 9 oktober 2006 keerde uw partner nog es terug naar haar appartement. Iemand verspreidde toen het bericht dat uw partner ermee zou gedreigd hebben, het appartement op te blazen. Daarop kwamen politie en brandweer ter plaatse. U gaat ervan uit dat ook hier een poging werd gedaan om uw partner als ontoerekeningsvatbaar te doen uitschijnen. In 2006 was er een rechtszitting in deze zaak. Daar werd het appartement aan niemand toegewezen. Er werd ook niemand gestraft. Na dit proces kreeg u thuis een met de computer geschreven brief, zonder vermelding van de afzender, waarin stond dat u uw acties moest stopzetten, zoniet zou alles slecht aflopen. Uit de postcode op de envelop kon u afleiden dat de brief afkomstig was van een rechtbank. Uw partner heeft beroep aangetekend tegen het vonnis maar er volgde geen zitting of uitspraak. Tussen 2000 en 2006 bereidde u via de rechtbank van Boekarest een klacht tegen de Duitse staat voor, in verband met het verlies van uw been. In 2006 oordeelde een rechtbank in Boekarest dat uw zaak door een Duitse rechtbank diende te worden beoordeeld. Nadat u aangaande de problemen met het appartement van uw partner een brief had gestuurd naar president Traian Basescu, had een rechter uit Galat uw zaak ingekeken. U vernam in 2007 via een oom van hem, (Y.), dat die rechter had verklaard dat u te vaak aandacht zocht voor de problematiek van valse eigendomsaktes, dat u voorzichtig moest zijn, dat er manieren bestaan om u te elimineren. De laatste tijd werd u ook regelmatig bedreigd door (T.), de oorspronkelijke huurder/eigenaar van het appartement van uw partner. Hij verklaarde dat u wel eens een mes in uw rug zou kunnen krijgen als u uw acties in verband met het appartement van uw partner niet zou stopzetten.

In 2007 reisde u met uw partner naar België. Uw partner werkte er enkele maanden in het zwart. In maart 2008 trokken jullie naar Duitsland. U verkreeg er rechtsbijstand door een pro deo advocaat. Op 25 maart 2008 vernam u van uw advocaat dat u kans maakte op een schadevergoeding. Uw advocaat zou uw zaak verder opvolgen en u keerde naar België terug. In juli 2008 keerde u terug naar Duitsland voor de verdere opvolging van uw rechtsgeding. U verkreeg drie maanden lang een sociale woning en een uitkering. Na een gerechtelijke beslissing in uw nadeel werd echter elke bijstand stopgezet. Op 14 maart 2009 keerde u met uw partner naar België terug. Op 6 mei 2009 vroeg u de vluchtelingenstatus aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een identiteitskaart, de geboorteakte van uw vrouw, uw huwelijksakte, de verkiezingskaart van uw vrouw, uw gezinsboekje, briefwisseling in verband met uw gerechtelijke acties in Duitsland, arresten van Duitse rechtbanken, Duitse legitimatiebewijzen, bustickets, informatie met persoonsgegevens van een Duitse jurist, een Duitse medicatiefiche, briefwisseling van het Roemeens parket aangaande uw klacht tegen (V. V.), een vonnis van december 2001, kopieën van verschillende verkoopsaktes van het appartement van uw partner, een kopie van de sociale huurkoopakte van het gezin (T.) voor hetzelfde appartement, een attest ten bewijze dat uw partner door de overheid werd aanzien als eigenares van het appartement, fotokopieën van oude identiteitskaarten van uw partner, een gerechtelijk vonnis dd. februari 2007, persartikels.

B. Motivering

Gezien uw Roemeens staatsburgerschap dient uw asielaanvraag ten aanzien van de Republiek Roemenië te worden geapprecieerd. Met betrekking tot de problemen die u had in Duitsland gaf u zelf aan dat deze geen invloed hebben gehad op uw problemen in Roemenië (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan in de door u verklaarde problemen in Duitsland geen grond voor de aanname van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofdte worden gevonden.

Wat betreft de verklaarde problemen in Roemenië dient erop te worden gewezen dat uw gedrag sedert 2007 er geenszins op wijst dat uw partner of u een ernstige vrees koesteren. Zo blijkt dat u nadat u Roemenië in 2007 bent ontvlucht, slechts in mei 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in België. De redenen die u aangaf voor deze laattijdigheid zijn bovendien niet van aard om ondanks de vastgestelde laattijdigheid niettemin een gegronde vrees in uw hoofdte vermoeden. Zo verklaarde u dat u in 2007

om financiële redenen naar België was gekomen : u wilde dat uw partner hier wat geld zou verdienen opdat u vervolgens uw zaken in Duitsland zou kunnen gaan behartigen (CGVS, p. 11). Gezien adventisten uw partner in België aan werk hadden geholpen, en bovendien voor huisvesting hadden gezorgd, zag u niet de noodzaak asiel te vragen in België. Het is slechts nadat uw uitkering, huisvesting en verblijfstitel in Duitsland werden ingetrokken, dat u midden maart 2009 vanuit Duitsland naar België terugkeerde en er uiteindelijk op 6 mei 2009 een asielaanvraag indiende. Intussen had, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 11), u geen nieuws meer ontvangen uit Roemenië met betrekking tot uw problemen aldaar. Dergelijk gedrag geeft hoegenaamd geen blijk van enige ernstige vrees in uw hoofdte op dit punt en leidt er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de door u verklaarde ernst van uw asielprobleem in Roemenië.

Verdere vaststellingen werden gedaan die de verklaarde ernst van het asielprobleem verder in het gedrang brengen. Zo werd vastgesteld dat u slechts in het asielgehoor door het Commissariaat-generaal voor het eerst melding maakte van bedreigingen door privé-personen en vertegenwoordigers van de overheid, alsook daden van vervolging (poging tot internering, poging tot injectie met een substantie die de geestelijke gezondheid zou aantasten, laster via de pers). In de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst had u weliswaar melding gemaakt van een eigendomstwist aangaande het appartement van uw partner en aangaande een rechtsgeding dat in haar nadeel was geëindigd, maar gaven noch u noch uw partner enige indicatie dat deze kwestie ook aanleiding zou gegeven hebben tot bedreigingen van de vrijheid, het leven of de fysieke integriteit van u beiden. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd maar slaagde er niet in hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden. U stelde dat men u bij het invullen van deze vragenlijst had aangegeven dat u niet alles behoefde te vertellen gezien het eigenlijke asielgehoor zou plaatsvinden op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 11-12). Echter, gezien de ernst van de niet vermelde feiten, gezien u deze feiten daarenboven aangeeft als hoofdmotief wat betreft uw vrees jegens Roemenië, tenslotte gezien niet alleen u maar evengoed uw partner in de genoemde vragenlijst niet de minste indicatie geeft van deze daden van bedreiging van uw beider vrijheid, leven en fysieke integriteit door privé-personen en vertegenwoordigers van de overheid, dient zwaar te worden getild aan deze vaststellingen. Verdere bevestiging van deze bezwarende vaststellingen dient te worden gevonden in de vaststelling dat u weliswaar meerdere documenten neerlegt aangaande het eigendomsdispuut van het appartement van uw partner, maar dat u zelf aangeeft dat nergens daarin enige indicatie kan worden teruggevonden van de door u verklaarde bedreigingen en vervolgingen door een advocaat, rechters of andere instanties (CGVS, p. 11).

Gezien deze vaststellingen dient dan ook te worden geoordeeld dat uit uw verklaringen en de andere stukken van uw dossier hoegenaamd niet duidelijk blijkt dat er in uw hoofdte een aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten (identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, verkiezingskaart, gezinsboekje, briefwisseling in verband met uw gerechtelijke acties in Duitsland, arresten van Duitse rechtbanken, Duitse legitimatiebewijzen, bustickets, informatie met persoonsgegevens van een Duitse jurist, een Duitse medicatiefiche, briefwisseling van het Roemeense parket aangaande (V. V.), vonnis van december 2001, verschillende verkoopsaktes, sociale huurkoopakte, attest van een financiële overheidsdienst, fotokopieën van oude identiteitskaarten, gerechtelijk vonnis dd. februari 2007, persartikels) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen.

De identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, verkiezingskaart, gezinsboekje hebben betrekking op persoonlijke identiteitsgegevens van uw partner en u, en bevatten geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen in Roemenië. De briefwisseling in verband met uw gerechtelijke acties in Duitsland, arresten van Duitse rechtbanken, Duitse legitimatiebewijzen, bustickets, informatie met persoonsgegevens van een Duitse jurist, en een Duitse medicatiefiche hebben betrekking op uw gerechtelijke acties in Duitsland, uw verblijf in en reizen door Duitsland en hebben aldus geen invloed op de appreciatie van de door u verklaarde problemen in Roemenië. Het neergelegde antwoord van een parket aangaande uw klacht tegen (V. V.) dd. bevat geen informatie die vermog bovenstaande inschatting van de door u verklaarde vrees anno 2009 te beïnvloeden. Het persartikel over (V. V.) geeft volgens uw eigen verklaring (CGVS, p. 12) een algemeen beeld van wie deze persoon is, en vermog aldus niet bovenstaande inschatting over uw persoonlijke vrees te beïnvloeden. Het vonnis van 2001

betreft uw veroordeling tot een gevangenisstraf in een eerdere zaak, namelijk de eigendomskwestie van een appartement dat u toen deelde met de vrouw van wie u aan het scheiden was (CGVS, p. 2,5). Bijgevolg vermag dit document niet bovenstaande inschatting van uw vrees anno 2009 betreffende de eigendomskwestie van het appartement van uw huidige partner te beïnvloeden. Tenslotte de neergelegde verschillende verkoopsaktes, de sociale huurkoopakte van het gezin (T.) dd.1995, het attest van een financiële overheidsdienst ten bewijze dat uw echtgenote in door de overheid werd aanzien als eigenares van het genoemde appartement, fotokopieën van oude identiteitskaarten van uw partner met daarop het adres van het genoemde appartement als domicilie, een gerechtelijk vonnis dd. februari 2007 aangaande het genoemde appartement, de twee resterende persartikels illustreren het verklaarde eigendomsdispuut betreffende het appartement van uw partner. Uit uw verklaringen blijkt echter dat hierin geen begin van bewijs kan worden gevonden van de in het kader van uw asielgehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde bedreigingen van leven, vrijheid en fysieke integriteit (CGVS, p. 12).

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. (...)"

De beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, die haar bij aangetekende brief van 9 juni 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Roemeens staatsburger, van Roemeense etnische origine, afkomstig uit Braila. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. U stelde dat u in Roemenië problemen had met betrekking tot de eigendom van uw appartement, omdat u openbaar wilde maken dat er in deze zaak valse documenten werden opgesteld in uw nadeel. U verklaarde om die reden te zijn bedreigd en vreesde een gedwongen internering in de psychiatrie om reden dat u poogde de frauduleuze praktijken publiek te maken (CGVS, p. 3).

In 2007 verliet u samen met uw huidige partner (P. I.) (O.V. ...) Roemenië. U kwam aanvankelijk naar België maar vroeg er geen asiel aan. U wilde voorrang geven aan het rechtsgeding dat uw man in Duitsland wilde voeren. Om deze zaak te bekostigen wilde u wel werken. Uiteindelijk heeft u op 6 mei 2009 samen met uw partner de vluchtelingenstatus aan gevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een identiteitskaart van uw man, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw verkiezingskaart, uw gezinsboekje, briefwisseling in verband met gerechtelijke acties van uw man in Duitsland, arresten van Duitse rechtbanken, Duitse legitimatiebewijzen, bustickets, informatie met persoonsgegevens van een Duitse jurist, een Duitse medicatiefiche van uw man, briefwisseling van het Roemeens parket aangaande een klacht door uw man tegen (V. V.), een vonnis van december 2001 voor uw man, kopieën van verschillende verkoopsaktes van uw appartement, een kopie van de sociale huurkoopakte van het gezin (T.) voor hetzelfde appartement, een attest ten bewijze dat u door de overheid werd aanzien als eigenares van het appartement, fotokopieën van uw oude identiteitskaarten, een gerechtelijk vonnis dd. Februari 2007, persartikels.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, (P. I.) (O.V.(...)). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van inoverwegingname genomen omwille van vaststellingen die de geloofwaardigheid van de verklaarde ernst van de vrees in het gedrang brengen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet worden besloten dat er in uw hoofde een aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De neergelegde documenten werden eveneens in de beslissing in hoofde van uw echtgenoot besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. (...)

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/6, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij wijzen erop dat overeenkomstig deze bepaling beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen dienen te worden genomen binnen een termijn van vijf werkdagen en betogen dat deze termijn in casu niet werd gerespecteerd nu zij respectievelijk op 6 en 11 mei 2009 een asielaanvraag indienden, op 20 mei 2009 werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de bestreden beslissingen op 8 juni 2009 werden genomen. Zij stellen dat 28 mei 2009 de laatste dag was om de bestreden beslissingen te nemen.

Artikel 57/6, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om de aanvraag tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ingediend door een onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen niet in overweging te nemen wanneer uit de verklaring van deze onderdaan niet duidelijk blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of niet blijkt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 57/6, derde lid, van de Vreemdelingenwet dient de Commissaris-generaal deze beslissing in beginsel te nemen binnen een termijn van vijf werkdagen. De Raad wijst er evenwel op dat de wetgever geen sanctie heeft voorzien bij overschrijding van deze termijn van vijf werkdagen, zodat dient te worden aangenomen dat het een termijn van orde betreft (RvS 18 juni 2004, nr. 132.651). Verzoekende partijen voeren bovendien geen enkele wettelijke bepaling of beginsel aan waaruit volgt dat de asielaanvraag van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen in overweging dient te worden genomen omdat de Commissaris-generaal niet tijdig is overgegaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan. Verzoekende partijen tonen verder niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat bestreden beslissingen eerder hadden moeten worden genomen.

Het eerste middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden akten leiden.

2.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat in de bestreden beslissingen op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus of waarom hun aanvraag niet in overweging wordt genomen met betrekking tot dit statuut. Zij betogen dat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld en dat in casu niet werd onderzocht of hun verklaringen afdoende zijn om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vast dat uit de beslissing die de Commissaris-generaal heeft genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij duidelijk blijkt dat haar asielaanvraag werd onderzocht in het licht van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Commissaris-generaal uitdrukkelijk motiveerde dat gelet op de gemaakte vaststellingen dient *“te worden geoordeeld dat uit uw verklaringen en de andere stukken van uw dossier hoegenaamd niet duidelijk blijkt dat er in uw hoofde*

een aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.” Deze vaststellingen van de Commissaris-generaal zijn gebaseerd op het gedrag van eerste verzoekende partij sinds 2007 dat toeliet ernstig te twijfelen aan de door haar verklaarde ernst van haar asielprobleem in Roemenië, op het feit dat eerste verzoekende partij initieel niet meedeelde dat de ingeroepen eigendomsbetwisting ook aanleiding zou gegeven hebben tot bedreigingen van de vrijheid, het leven of de fysieke integriteit en op het gegeven dat eerste verzoekende partij zelf aangaf dat in de door haar neergelegde documenten aangaande het eigendomsdispuut omtrent het appartement van haar partner geen enkele indicatie kan worden teruggevonden van de door haar verklaarde bedreigingen en vervolgingen. Er wordt in de eerste bestreden beslissing verder vastgesteld dat de neergelegde documenten voormelde vaststellingen niet vermogen te weerleggen.

In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat tweede verzoekende partij haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door haar echtgenoot en dat bijgevolg evenmin kan worden besloten dat er in haren hoofde *“een aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.”*

Het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij niet heeft onderzocht of uit hun verklaringen geen duidelijke aanwijzingen blijken van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hieromtrent niet heeft gemotiveerd in de bestreden beslissingen, mist derhalve feitelijke grondslag.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK